

Milyen lesz az egyház Jézus visszajövetelekor?

Erre a kérdésre a Biblia határozottan körvonalazott feleletet ad, úgyhogy nem nehéz az egyház utolsó földi időzésének idején az egyház képét megrajzolnunk. A kép azonban akar lesz eleven, ha az egyház lényegét megértjük, és ezt az egyházat, a Bibliától egyháznak nevezett fogalmat keressük az utolsó időben. Ha egy a történelem folyamán később, vagy éppen napjainkban alakított, s egyháznak nevezett testület képét próbáljuk beleerőltetni a bibliai jövendölésekbe, akkor csak eltévedhetünk. II.Tim. 2,19 szerint az egyháznak van egy belső és egy külső oldala, s ezen a két látáson alapul a bibliai egyházfogalom. A belső, láthatatlan oldal: „*Ismeri az Úr az övéit*”; tehát az egyház anyakönyvek, tagnyilvántartó jegyzékek az egyházzal hamis képet nyújtanak. A külső oldal: „*Álljon el a hamisságtól mindenki, aki az Úr nevét nevezi!*” Ebből következik, hogy az egyházhoz tartozásnak két ismertető jele van: 1). Jézust Urának nevezi az egyház tagja, 2). minden közösséget megtagad azzal, ami igazságtalan, hamis. Abból ellenben, amit az egyház belső oldalának mond Pál apostol, az következik, hogy az egyházba a tagfelvételt Isten végzi, s mi emberek csak azt figyeljük meg, amit Isten cselekszik; Egyháztagokul azokat ismerjük el, akit Jézust Uruként nevezik és annak is fogadják el, továbbá hamisságot nem tűrnek magukban, s ott, ahol az hatáskörükben áll, eltávolítják. Ahol nem ilyen alapelvek szerint szaporodik az egyház, ott vagy nincs Krisztus egyháza, vagy összekeveredik a világgal, úgyhogy fejlődésében meg van akasztva. Mikor az utolsó idő földi egyházát vesszük szemügyre, akkor mindenesetre tekintetbe kell vennünk azt, ami van, a jót is, a rosszat is, az igazit is, a hamisítottat is. Mi lesz abból az Úr eljövetele idején, amit ma egyháznak neveznek? A feleletért vissza kell nyúlnunk a Bibliához.

Ha a Bibliában azt vizsgáljuk, mi az isteni munka, amit az egyház tagjain ebben a világekorszakban végez a világ Ura, akkor igen sok példázatból és nyílt bibliai helyből azt a feleletet kell adnunk, hogy a **kiválasztás**. Jézus szembe állítja a kiválasztottakat a hivatalosakkal, vagy pontosabb fordításban: az elhívottakkal. Már az elhívás maga kiválasztás, amint azt az egyház görög neve mutatja: „*ekklészia*”, azaz a kihívottak társasága. Az „*ek*” görög szócska mutatja, hogy a hívással egy nagyobb társaságból jönnek ki a kihívottak. /Máté. 22,8-9/ szerint azonban az elhívás nem az egyetlen válogatás, mely az egyház összegyűjtésénél történik, hanem még a meghívottak is további kiválasztás alá esnek. Először is vannak olyanok, akiket meghívunk, de akik a meghívást nem fogadják el. Azután úgy szól az utasítás, hogy mindenkit be kell hívni az utakról, s ezek közül még

magából a lakodalmas házból is ki fogják vetni azokat, akiknek nem lesz menyegzői ruhájuk. Ez a kivetése akkor fog történni, mikor „a király bement, hogy megtekintse a vendégeket”, tehát az Úr eljövetelekor /Máté. 22,11/; A hívás ideje és a Király bemenése közti időben válik el, hogy ki szerez menyegzői ruhát, ki nem. A meghívottak tehát a meghívás és az Úr visszajövetele közti időben elkészülnek, átalakulnak. Ezt az elkészülést vagy átalakulást Jézus más példázatokban is tárgyalja. A különböző szántóföldek példázatában az érdektelenség, a könnyelműség és a tisztátalan kívánságok szerepelnek okokul a kivettetésre; a konkoly példázatában a gyommag befogadása; az Urukot váró szolgálónál a megbízhatatlanság, tehát hűtlenség; de mind együtt valami olyan lelki alkat, melyet a meghívott magával hoz, úgyhogy a kiválasztás alapja a **kipróbálás**. Pál ezért, valamint a héberetekhez írt levél szerzője a kiválasztottak mellé a kiválasztásból kimaradókat *adokinoi*-nak, próbát nem állóknak nevezi. Eszerint kipróbáltak, tökéletesek, vagy teljesek és kiválasztottak egyet jelentenek: azokat, akiket betakarítanak a csűrökbe, akik bent maradnak a lakodalmas házban, akikre többet bíznak, mert hívek voltak a kevésen, akikre városokat bíznak, hogy azokat kormányozzák. Még van a kiválasztottaknak egy neve a Jelenések Könyvében: a győzedelmesek.

Látjuk tehát, hogy az a módszer, amelyet Isten az egyháznak Jézus eljövetelére való elkészítésére alkalmaz: a kiválasztás. Mármost az a kérdés, hogy történik ez a kiválasztás. Isten hogy alkalmazza ezt a módszert, mi a kiválasztás alapja, vagyis próbaköve? Erre a kérdésre /Jak. 1,3/, és /I.Pét. 1,7/. azt a választ adják, hogy a kiválasztás próbaköve a hit. De nem a hiszékenység, nem bizonyos tantételeknek értelmi utánamondása, igenlése, szertartásban való felmondása, hanem a cselekvő hit, amellyel rábízunk magunkat Istenre, a Megváltó szeretetére, az egész életünk kormányzatát Neki adjuk át. A kormány átadását, az Ur előtt való teljes meghódolást megtérésnek nevezzük. A megtérés akkor igaz, ha az a hit engedelmissége /Róma. 1,5;16,26/, ami ugyanaz, mint a Krisztus iránt való engedelmisség /II.Kor. 10,5/. a hívőket a Szentírás így is nevezi: engedelmisség fiai /I.Pét. 1,14/; Hogy ez a hit nem könyvhit, hanem élő, tevékeny, isteni mag bennünk, mutatja, hogy a hit nem marad ugyanaz a hívőben, ez az élő hit a kiválasztás próbaköve, de azt is mondhatjuk: eszköze. Isten próbatételeken viszi át övéit, és aki végig hívő marad azt megkoronázza. Hívő görögül „*piatos*”, de a szó megbízhatót és hűségest is jelent. Azért fordíthatjuk Jel. 2,10-et háromféleképpen: „*Légy hívő a halálig!*” vagy; „*Légy megbízható halálig!*” vagy „*Légy hű halálig*”. Aki halálig hívő, megbízható hű marad, az nyeri el az élet koszorúját, vagyis az győzelmes. A győzelmes vagy kiválasztott eklézsiának tehát az Úr visszajövetelekor csak hívő, megbízható, hűséges tagjai lesznek; a többieket

Isten félredobja, mint a gyalom kihúzása után a hitvány halakat; mint ahogy a menyegzőből kizáratnak az ostoba szüzek. Az Úrtól elfogadott /menyasszonyul/ egyházban tehát a korszak végén nem ostoba hiszékenyek lesznek, mindent elhívó halászok és vámszedők, hanem csak megbízhatók én hűségesek. Az ostobát és hiszékenyek kiesnek akkorra, és kívül maradnak. Hogy a világ ezeket is ostobáknak fogja nevezni, az bizonyos; de ez természetes is, mert amit ők hisznek és várnak az a világnak ostobaság; viszont amit a világ okosnak tart, az a megbízható, híven kitartó hívőnek ostobaság. A világ azt mondja: ostobaság lemondani a jó életről, világi előnyökről azokért a dolgokért, melyek nincsenek itt, melyek talán a jövőben jönnek. A hívő pedig azt mondja: okosság. Abban bízni, aki sohasem hazudik, és ostobaság elmúló, röpke élvezetekért jussunkat, az örök dicsőséget eldobni magunktól. Mindkét oldal mellett szólnak érvek: van kétféle ostobaság és kétféle okosság; hogy melyiket válasszuk, azt a SZÍV nemessége dönti el. Isten a lemondás, önmegtágadás, áldozathozás szent pillanataiban választja ki az egyház tagjait. Neki azok kellene, akik mindent föláldoznak, megtágadnak, elhagynak, hogy Őt kövessék a kereszttel véres, szenvedésekkel teli útján. Neki a kipróbáltak kellene, akik magukon, a világon, a hazugságon győznek és magukat, s a világot megtágadva, a hazugságot elvetve, a felismert igazsághoz ragaszkodnak.

A Jelenések Könyve 2. és 3. fejezetében az Úr Jézus hét üzenetét olvassuk, hét kiválasztott kisázsiai egyházhoz. Ezeket az üzeneteket sokszor úgy értelmezik, hogy bennük az Úr az egyháztörténelem hét korszakát jövendőli meg. Ez a felfogás lényegében téves. A 7 levél János korabeli 7, a könyvben megnevezett egyházhoz (gyülekezethez) szól, azok viszonyaira illik; egyúttal azonban 7 oly egyház típust különböztet meg, melyek akkor is, másutt is voltak, azóta is gyakran fordultak elő egyszerre, egy időben; sőt ugyanannak az egyháznak kebelén belül is a különböző alkatú keresztyénekben. Igaz azonban az is, hogy a 7 gyülekezet-típus abban a sorrendben is, ahogy a Jelenések könyvében következnek, egymásból is kifejlődik, s ilyen fejlődési sor az egyháztörténelemben gyakran ismétlődhetett; ez az oka annak, hogy a 7 levél az egyház történelem 7 korszakára jól-rosszul ráilleszthető. Mi most a 7 levélben azt keressük, hogy micsoda próbákon keresztül válogatja ki az Úr a győzelmeseket, ill. a győzelmeseiből álló egyházat. Az efézusi gyülekezetnél a próba abban áll, hogy az egyház akkori tagjai, kiknél a kiválogatás még nem történt meg, észreveszik a saját ürességüket és hidegségüket és visszatérnek-e az első szeretethez, vagyis a szeretet forrásához, Istenhez, vagy a maguk erején folytatják-e tovább az egyházi munkát. Ha ragaszkodnak a saját erejükhöz és képességeikhez. Isten kimozdítja helyéből az egyház mécszlábát, azaz a földi egyház megszűnik, ami be is következett annyira,

hogy még Efézus városa is eltűnt és alig maradt a helyén rom is: elnyelte a várost a mocsár. A szmirnai egyház próbája abban állott, hogy hű marad-e a szenvedések, az üldözés ideje alatt vagy megtagadja Istent, hogy földi könnyebbséget szerezzen. A pergamoni egyház próbája az volt, hogy kitart-e a világtól megvetett golgotai úton, vagy választja a világ hatalmát, a világ művészetét és a világ vallásosságát, mely pompában, gazdagságban, hatalomban messze felülmúlja a keresztyén szegénységet; a szegénység, megvetettség próbája volt ez. A tiatirai egyház próbája abban állott, hogy a sokszor száraz és erőtlen, de mindent csak az Istentől elfogadó keresztyénség helyett elfogadja-e azokat a látszólagos erőket és mélységeket, melyek emberi, sőt tisztátalan szellemi befolyásból kínálkoznak, hogy olyan erőkkkel és csodaajándékokkal, látszólagos írásmélységekkel ékesítse magát, melyeknek eredete bizonytalan, de amelyek a hiú embernek tetszenek, mivel fölemelik az ember saját személyét és sok bűnt az emberben lelkiismeretfurdalás nélkül tenyészni hagynak. A szárdiszi egyház próbája az volt, hogy benne marad-e az álomban, a látszatok halálos hidegségében, vagy bűnbánattal Isten felé fordul és felébredésért, megújulásért imádkozik. A filadelfiai egyház próbája az volt, hogy megmarad-e a világ szemében jelentéktelennek, kicsinynek, vagy tekintélyt kíván magának ebben a világban és ebben a korszakban. Megelégszik-e valódi gyümölcsökkel, melyeket a világi egyházak sem sokba vesznek, vagy olyan eredményeket hajszol, melyekért most megbecsülik. A laodiceai egyház próbáját éppen a látszateredmények képezték, úgyhogy a gyülekezet nagy becsben állott a világ előtt, és dicsekedett is a gazdagságával. Az Úr azonban nyomorultnak, szánalmasnak, szegénynek, vaknak és mezítelennek látta azt az egyházat. Az volt a próba, hogy az egyház elítéli-e magát, s elfogadja-e az Úr ítéletét, vagy tovább akar sütkérezni az emberi megbecsülésben, a látszateredmények dicsőségében. – Mármost miféle győzedelmese kerülnek ki az ilyen egyházakból? Az efézusi győzedelmesek éhezni és szomjazni fogják Isten szeretetét, melynek gyakorlása az igazságosság, amelyet Isten megkövetel. A szmirnai győzedelmesek hűségesen kitartanak, mégha földi életüket kell is odaáldozniuk, a vérpadon, máglyán halnak is meg. A pergamoni győzedelmesek, meg fogják vetni a világ hatalmát, szépségét és vallásos pompáját és megelégszenek azzal a nyomorult, és a papoktól halálra ítélt Jézussal, aki a Golgotán meghalt. A tiatirai győzedelmesek iszonyodni fognak mindentől, ami tisztátalan, akár ördögi, akár emberi forrásból származzék is az; ami fertőzött, azt nem akarják még érinteni sem; amihez emberi dicsekvés tapad, azt tisztátalannak fogják nézni, s elfordulnak tőle; megpróbálják a látszólag „mély” írásmagyarázatokat, és kikutatják, nem kapcsolódik-e hozzá valami titkos sátáni csel, nem a pogány, vagy spiritiszta pogány tanításból ered-e. A szárdiszi győzedelmesek úgy fognak menekülni az

alvástól, az alvó keresztyénségtől, mint ahogy a hidegben, hóban vándorló ember fél az elalvástól, és minden erejükkel tiltakozni fognak az ellen, hogy a világ békeségét azon az áron elfogadják, hogy a keresztyénségüket ne vegyék komolyan.

A filadelfiai győzedelmesek nem fognak a világ szemében magasra emelkedni vágni, s a laodiceai győztesek elvetnek maguktól minden látszatot, és szellemi, isteni valóságra törekszenek, valódi szeretet aranyára, isteni látásra, Szellem keltette fehér, új életre. Mikor győznek, idegenekké lesznek a világnak. - Ezek a Jelenések könyvének győzedelmesei azonban meglepően azonosak Jézus hegyi beszédének ama jellemeivel, amelyekben Jézus a Mennyek Országa polgárait rajzolta meg. A szegény, vagy helyesebben nyomorult, a világ sorsát gyászoló, az alázatos és szelíd, az éhezők és szomjazók, az irgalmasok, kik tettel szeretnek, a tiszta szívűek, akik a hazugsággal nem barátkoznak, a békességkísztők, kik a lelkek háborúságát magukra veszik, a Krisztusért üldözöttek azok az emberek, akik legyőzték a világ látszatait, a hazugságot, az önző életfelfogást, akik a Bárány Jézus nyomdokain indultak el és a hívogató, ígérető, csábító kísértésekben Isten mellett kitartottak. Ezek a győzedelmesek, kik a szenvedések, kísértések, üldöztetések között a menny polgáraivá értek ki. Jézus eljövetelekor az utolsó egyházat fogják alkotni, melyhez az Úr eljön. Az egyház mai képe nem mutatja ezt az egyházat, melyhez Jézus eljön. A végső egyház lassan alakul ki; de az, aki elkezdte bennünk a nemes munkát, véghez is fogja vinni azt /Fil. 1,6/. Isten ehhez a munkához embereket is felhasznál. Pál ezt írja a korinthusiaknak:

„Isten féltékenységevel buzgok értetek! Eljegyeztelek titeket egy férfinak, hogy tiszta szűzként állítsalak majd a Messiás elé!” Lassan templommá épülünk, s amikor az Úr eljön, ebben a templomban fog lakni! Addig a templomnak el kell készülnie. Az utolsó idő egyháza a Völegény számára elkészített menyasszony lesz; templom lesz, melyben az Úr lakozást vehet. Az alkalmatlan köveket készítés közben félrevetik; azokat, akikben nincs menyasszonyi lélek, az egyházból kihullajtják. A kiválasztás érvényesül. Sok építőkövet gyűjtenek össze, de nem mindegyiket építik be a templomba. Sok feleségjelöltet gyűjtenek egybe, mint egykor Ahasvérus király elé, de nem sok Esztert fognak találni köztük. Még az utolsó pillanatban is sokakat ér majd csalódás, mint azt a tíz szűz példázata mutatja, mely értésükre adja, hogy nemcsak hívő keresztyének, hanem Jézus visszajöttél váró, felébredt hívők is feles számban kiesnek a lakodalmas ház résztvevői közül akkor, amikor az Úr megérkezik. A kiválasztás szinte az utolsó pillanatig tart. Ámde az az okosság, amely a szüzek egy részénél a lakodalmas házba való belépést fogja kieszközölni, voltaképpen nem különbözik a Jelenések könyvéből és a hegyi beszédből megismert feltételektől; mert ez az okosság, azt fogja diktálni, hogy alázatosan, hívő, másra támaszkodó emberek példájára

gondoskodjanak jó előre arról, hogy a csodálatos mennyei olaj, a Szent Szellem, az utolsó pillanatban ki ne fogyjon. A világító mécses, melyet a tíz szűz tart, az Ige világa, melyet nem elrejteni, hanem magasan tartani kell majd az utolsó időben. Akik a könnyebb napokban belemerültek az Ige fényébe, s megtelnek az Isten beszédével, azoknak olaja a válságos pillanatban nem fog kifogyni; de akik magukban bízva, világhoz alkalmazkodva elfelejtették az Igét szívükben forgatni, azok megrettenve fogják észlelni, hogy világosságuk fogyóban van, s a világ sötétsége elnyeli őket. Akkor nem használ majd, hogy társamnak több a világossága: mindenki magáért fog állni vagy esni, s bár az utolsó időkig ott voltak a Jézust várók között, utánuk mondták a többieknek a külsőleg betanult ígét, a megjelenő Krisztust nem fogják a magukénak ismerni, s künn maradnak a sötét éjszakában, a világ reménytelenségében. Akik csak a többieknek utána mondják a szent ígétet, akik a mások tapasztalatából élnek, de maguknak nincs közvetlen kapcsolatuk Isten Szent Szellemeivel, azok nem tartoznak hozzá ahhoz a "menyasszonyhoz", akivel Krisztus visszajövetelekor egyesül. A Krisztus menyasszonya a napba öltözött asszony lesz kiről /Jel. 12/ beszél. Napba öltözött, csillagkoronával, lába alatt a holddal, mert nem ettől a világtól nyeri lelke tartalmát, hanem az Ég fényébe merül bele, az Ige, a kijelentés itatja át. Vajúdó asszony, mely idegennek tudja magát, s melynek nem kívánt közösségétől menekül: gyermekét az Égnek adja által, más magvai a világ sivatagába menekülnek, más magvai a világban tesznek bizonyosságot életükkel is /Jel.12,5-6;13-17/.

Ha tehát erre a kérdésre: milyen lesz az egyház Jézus visszajövetelekor? Feleletet keresünk, ebben állapodhatunk meg: mind jobban elidegenül ettől a világtól és mind jobban belemerül a mennyei, isteni valóságba: ez a folyamat Jézus eljövetelekor tetőfokát éri el. Röviden azt a folyamatot így jellemezhetjük: az egyház átültetődik a földről a mennybe. Ezt az áttelepülést Pál különösen az efézusi levélben írja le, hol először Krisztusról állítja, hogy Isten a mennyei régiókba ültette vagy telepítette át; azután az egyházzal állapítja, hogy Krisztussal együtt megelevenítette; együtt feltámasztotta, s együtt telepítette a mennyekbe /Ef. 1,20; 2,5-6/. Így az egyház polgárjoga szerint nem ebbe a világba, hanem a mennybe tartozik /Fil. 3,20/. Elvben, követendő irányként már a Golgotán és az üres jeruzsálemi sírban meg volt jelölve ez a rendeltetés; de a Szent Szellem megszentelő munkája végzi ezt el. Két erő hat a megvalósulás érdekében az egyház tagjaira: egy vonzó, és egy taszító. A vonzó erő, mely pozitív megszentelésképpen az egyházra hat. Isten szeretete; a taszító erő, mely reá hat, világgyűlölete; ez a gyűlölet akaratlanul az egyház negatív megszentelését végzi. Pozitív szentség alatt az egyháznak a világtól idegen és Istenhez rokon lelkületét kell érteni; negatív szentség alatt a világtól tudatos elfordulást és azt az odaadást,

amellyel az egyház tudatosan és szándékosan Isten rendelkezésére adja. Ez a két-féle megszentelődés, melyet Isten Szelleme velünk együtt végez, tetőfokát Jézus visszajövetelekor éri el. Az az egyház, mely a Vőlegénnyel a lakodalomba bemegy, szent lesz. De az említett két erő is Jézus eljövetelekor, illetőleg közvetlenül előtte fog legerősebben hatni: az egyház akkor érti meg Isten szeretetét, azt az első szeretetet, amelyből egy időre kiesett, és akkor utálja meg legjobban a világ lényét, mely Jézus eljövetele előtt termeli ki magából az antikrisztust. Míg a világ bámulva követi a fenevadat, az egyház undortól és vágytól hajtva imádkozik: Jövel Uram Jézus! Maran atha. Az egyház, mikor Jézus visszajön, epedve fogja várni. Azt, aki evilágtól megszabadítja és titkos termeibe menyasszonyként beviszi őt. Ahol az igazi menyasszonyi lélek van az egyházban, ott nem világfelforgató nagy eseményeket várnak adventként, hanem Jézust, a Vőlegényt, a szerető testvért, kit epedve óhajt menyasszonya. A végső egyház tagjainak szövétneke égni fog és dereka fel lesz kötve, azaz az Ige világában útra készen várják Őt, hogy ebből a világból kiszabadulva otthon lehetnek Nála! Az, hogy Vele lehetnek, hogy Őt láthatják, hogy szavát hallhatják, az lesz a menyegzői lakoma. Az utolsó egyház menyegzőre vonuló násznép lesz, mécsessel a kezében a Vőlegény érkezését váró nyoszolyó leányok.

Természetes, hogy a mai egyházak nem minden tagjából lesz ilyen násznép. De hiszen éppen ezért van kiválasztás, hogy az egyház testéről leválják az idegen elem, és az idő végén az igaz egyház minden földi salaktól megtisztulva álljon égi Ura elé. A református egyház tanításai között van egy súlyos eltévelyedés, melyet az eleve elrendeléssel kapcsolatban szoktak említeni. Az eleve elrendelés igaz és bibliai tan, amelyet minden komoly keresztyén egyház mindenhol tanított. Isten már az örökkévalóságban, e korszak előtt elválasztotta lelkében azokat, akiket az egyház tagjaiul szánt. Ebből aztán azt a vakmerő tanítást következtették ki, hogy a kiválasztott ember, ha akármilyen pokoltöltelékre méltó életet él is, üdvözülni, aki nem választott pedig, akármit elkövet is az üdvösség elnyerésére, elkárhozik. Ez gyalázatos, sátáni tanítás. Az az elválasztás, melyet Isten az idők előtt előrelátásánál fogva megejtett, most az időben, az emberi történelemben megvalósul, azaz akiket az egyház tagjaiul választott ki, azok megszentelődnek, akiket elmellőzött, azok önként és tudatosan fogják választani a világnak és nem Istennek a barátságát. Tehát nem lesznek olyanok, akik mindent megtesznek, hogy üdvözüljenek és mégis elkárhoznak, és nem lesznek olyanok, kik hűtlen, lázadó, gonosz élet után üdvözülnének. Úgy lesz, ahogy Jézus mondotta: a búzavetésből búza lesz, a gyomvetésből gyom lesz, és a kétféle vetés különböző volta Jézus eljövetelekor lesz a legvilágosabban látható. Senki sem fog véletlenül elkallódni; Isten mindenkinek a lelkéből kifejti azt a legbelsőbb, legelrejtettebb lényegét,

amely Isten előtt az ember nevét képezi, mint ahogy Isten lényét is Isten Neve fejezi ki. Mint boncoló orvos szétszeli a test alkotó részeit és meglátja, amit keres, úgy Isten, a történelem csodálatos vezetője úgy intézi sorsunkat, úgy választja meg környezetünket, úgy hozza elénk az eseményeket, hogy azok akarataink ellenére is kiváltsák belőlünk azokat az ítéleteket és elhatározásokat, amelyekkel titkos bensőnket eláruljuk. Mikor az Úr visszajön, le leszünk leplezve, titkos világunk, titkos valónk napvilágra jön, s amit rejtekházakban suttoztunk, azt a háttetőkről fogják kiáltani.

Mindannak, ami ma van, a Szentírás megjósolja jövőjét. Van egy megdöbbentő, lesújtó, s egyben felemelő bibliai hely, mely az említett hamis predesztináció-értelmezéssel homlokegyenest ellentétben mutatja a történelmi fejlődést: „Szól hozzám: *Le ne pecsételd e könyv prófétai beszédét!*” *Hisz az idő közel van! Aki igazságtalan, igazságtalankodjék! Aki mocskos, mocskoltassék! Aki igazságos, cselekedjék igazságosságot! Aki szent, szentelődjék tovább!*” /Jel. 22,10-11/.

Mindenki előtt következetes és egyirányú a fejlődés: aki őszintén Istenhez tért, ennek az őszinteségnek az útján megy tovább. Aki csalt, csaló marad és mind jobban belebonyolódik a hazugságba. Aki önző, mindig jobban leveti magáról a szeretet álarcát, melyet csak azért vett föl, hogy ezzel is önzését szolgálja. Aki belemerül Isten szeretetébe, azt elragadja, bemezíti, átítatja a szeretet tengere, mint Ezékielnél a Templomból kiinduló életfolyam. Hogy Jézus visszajövetele hol fog minket találni, az attól függ, hogy most hol vagyunk, hogy most melyik úton indulunk. Mert bár az Úr ismeri, ki az övé, de mi is látjuk arról, hogy a hamisságtól eláll-e, vagy gyönyörködik benne. Azért vess számot azzal, hogy melyik úton haladsz, és ebből láthatod, hogy egykor hol fogsz kikötni!

Az Istentől vezetett emberi történelem lényeges vonása a kiválasztás. Az utak széjjel válnak és mindig jobban eltávolodnak egymástól. Apa fiút árul el, fiú apát. Egy családban kettő három ellen lesz és három kettő ellen. Krisztusért meggyűlöljük, azaz megtagadjuk legközelebbi rokonainkat, ha ezek Krisztustól el akarnak csábítani. Krisztusnak és Béliálnak nincs egymással közös tennivalója az egyházban: vagy Krisztus lesz a közösség ura, vagy Béliál. Hívő és hitetlen nem maradhatnak együtt egy gyülekezetben: vagy a hívők szakadnak el a hitetlenektől, vagy a hitetlenek vetik ki, ölik meg a hívőt. „*Köztünk voltak, úgy tettek, mintha hozzánk tartoznának, s egyszer csak idegenekké lettek. Kimentek közülünk, hogy láthatóvá legyen, hogy nem közülünk valók voltak*”. /I.Ján. 2,19/. Ahogy e világ és egyház elválnak egymástól, úgy nő a világban a gyűlölet, szaporodnak a villongások és háborúk; de úgy nő az igaz egyház tagjai közt a szeretet, mely őket egymással és égi Urukkal összefűzi. Az Isten sokszor zárkózik el; a világ ilyenkor azt mondja: *nincs Isten!*, az egyház tagjai pedig kétségeskednek, hogy Isten

elhagyta őket. Sokszor úgy tűnik fel, mintha Isten a világ oldalán állna, s az egyháznak volna ellensége. A templom udvarát a pogányok foglalják el, azaz az egyház elveszti földi, világi tagozatait, vagyonát, és csak a Krisztussal való belső közösség marad meg. Éppen ezek képezik a próbát, mely a választottakat kiemeli az egyház halott részéből. Az egyháznak szüksége van a próbákra. Éppen ezért bent marad a próbák tüzeiben és az utolsó nagy nyomorúság előtt nem ragadtatik el, mint hibásan tanították. Az üldözés égő lángjai közül, a nagy nyomorúság közepéből fogja kiragadni kipróbáltjait a visszatérő Úr. A halálig hűeké lesz az élet koszorúja!

Ha mármost összegezzük vizsgálataink eredményét, erre a kérdésre: milyen lesz az egyház Jézus visszajövelekor?, ezt a feleletet adhatjuk: menyegzői ruhába öltözött násznép, felkészült szüz-ara, felépített templom, mennyei nép lesz, mely a hit próbáját kiállotta, végig hű maradt, mely idegenné lett ebben a világban, s otthonát az ismeretlen mennyben várja; mely megüresült a földtől és éhezi, szomjazza az istenét; mely kicsiny, jelentéktelen, nyomorult, szegény, vak, mezítelen ennek a világnak a szemében, ostoba és élehetetlen azok előtt, kik e világban keresnek nagyságot, dicsőséget, elismerést, maradandó lakást; mely a földi gazdagsága és ígéretei közt a mennyei árusokhoz fordul és onnan kér olajat; melynek szövétneke az Isteni jövendölés beszéde és útra készen áll, hogy bármely pillanatban érkezék is a vőlegény, azonnal indulhasson eléje; ezért nincs itt maradandó városa és nem húzza a vágy, hogy visszanézzen majd az égő Sodomára. És éppen azért, mert idegen lesz ennek a világnak, a világ nem érti meg, hanem gyűlöli, üldözi gyötri, el akarja pusztítani, mégis napról-napra Isten táplálja, míg elmúlik a három és fél év, s gonosz megszámlált ideje. S mivel nem csoda által leszünk egyszerre akaratumk nélkül az utolsó pillanatban ilyenekké, hanem megszentelődés útján válunk lassú küzdelemben menyasszonyokká, azért haladék nélkül rá kell lépnünk arra az útra, amely efelé a cél felé visz. Szét kell tépnünk hazug látomásainkat, ki kell vágnunk fejszecsapásokkal tarthatatlan bálványainkat, meg kell fordulnunk azon az úton, amely elvisz az atyai háztól és ré kell lépnünk a hazavivő útra.

Ma, ha az Ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek szíveteket! Jézus hív: Kövess és vedd fel keresztedet! Igéjét kínálja nekünk, mely gyönyörűsége, tehát mily könnyű s hívőknek.

Amikor az Úr visszajön, Istennek angyalai fognak széjjel menni, s az ég négy tájáról összegyűjtik a választottakat. De más angyalok össze fogják gyűjteni a búza közé vetett gyomot is, hogy a tűzre vessék őket, s túlvilág égő, emésztő visszaemlékezésébe, eltékozolt életek után.

A hűségesekek közül az engedelmesek, szegények, sírók, alázatosak, éhezők, üldözöttek, a beteltek közül a könnyelműek, kevélyek és azok összegyűjtése, akik e világban elvették jutalmukat, éppen úgy folyik már a történelem idején, mint a választottak összegyűjtése egy templommá. Ezért engedi meg Isten, hogy hamis, látszat-egyházok alakuljanak, kifejlődjenek, megérjenek az aratásra. Ezért engedi Isten, hogy lelkészek, igehirdetők tekintélyre, gazdagságra jussanak a világban, hogy kitűnjék, hova tartoznak. Ezért adja Isten sokszor a hatalmat az Istenteleneknek, a gőgösöknek, hogy már itt elvegyék jutalmukat, s világossá legyen, hogy nem számítanak arra a jutalomra, amelyet a visszatérő Jézus hoz magával. Megdöbbenő, hogy a napba öltözött asszony mellett Jézus eljövetele előtt ott lesz a világban a nagy Parázna is. Megdöbbenő, hogy az antikrisztus előtt járó, s annak útját elkészítő annak istentiszteletét megszervező Hamis Prófétának a sarva olyan lesz, mint a Sárkányé. Vigyázzunk, mert el lehet tévedni, s egyszer az öt oktalan szűz előtt a menyegzői ház be fog zárulni!

„Csia Lajos - feljavított kézírata.”